

[Pia Kjærsgaard]

Også her har 2 pct.-forliget altså haft indflydelse, og det er bestemt ikke noget, fremskridtspartiet er tilfreds med.

Boligministerens lovforslag er lavet over den samme læst, og de 2 pct.s stigning går derfor igen i boligministerens forslag, der vedrører boligstøtten. Men da denne procent er en automatisk regulering, hvor man holder sig til de 2 pct., kan fremskridtspartiet tilslutte sig det.

L 165 en en ny udgiftkrævende ting. Det drejer sig om medlemsbidraget til arbejdsløshedsdagpengene. Arbejdsministeren foreslår medlemsbidraget forhøjet med en enkelt maksimal dagpengesats på 335 kr. pr. år, samtidig med at efterlønsmodtagere skal have halveret deres bidrag. Her er ikke tale om et typisk 2 pct.-forlig, idet jeg kan udregne stigningen i bidraget til ca. 17 pct., mens 60.000-70.000 efterlønsmodtagere sparer en hel masse penge, ja mange millioner kroner.

Indenrigsministerens lovforslag følger retningslinjerne fra de andre lovforslag. Dette forslag omtaler dog automatisk regulering af honorarer, der suspenderes frem til 1987. Det vil pludselig sige, at 2 pct.-forliget også indeholder totalstop, og at sygesikringsudgifterne derved skønnes at blive reduceret med 60 mill. kr. frem til april 1985.

Så er spørgsmålet: hvad vil der ske efter april 1985 - hvor der igen skal tales overenskomst - hvis lovforslaget godkendes af et flertal herinde, og det er der jo en del gode grunde til at tro at det gør? Da der foreligger regulerede besparelser i indenrigsministerens forslag, vil fremskridtspartiet se velvilligt og positivt på forslaget under udvalgsbehandlingen.

Det var ikke så forfærdelig mange roser, jeg kunne give disse forslag med på vejen, men regeringen er jo helt klar over, at det ikke er et regulært 2 pct.-besparelsesforlig, men et forlig, der flytter udgifter fra staten og over til borgerne. Jeg må indrømme, at jeg ikke kan se de store ændringer i regeringens økonomiske politik. Dertil er den stadig væk alt for radikal.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Socialt afbalanceret var der en af de borgerlige ministre der sagde. Jeg tror, det var arbejdsministeren. Hvis dette er socialt velaf-

balanceret, mener vi i alle tilfælde noget helt forskelligt med udtrykket.

Hr. Fogh Rasmussen fra venstre var langt mere ærlig. Han sagde: det her gør ondt. Og det gør det. Det gør ondt på lavtlønsfamilierne, børnefamilierne, de arbejdsløse, de syge og bistandsklienterne. Enten bliver reguleringerne stoppet, eller også bliver de halveret.

Om børnetilskuddene står der så smukt, at de holdes uændrede. Ja tak, men de er i forvejen kun på 2 pct. De er i forvejen blevet beskåret og reguleres i dag kun med halvdelen af, hvad de sociale pensioner reguleres med, så der er såmænd ikke noget at råbe hurra for.

Det, der egentlig kan være så forfærdende, er, at det, arbejderklassen og fagbevægelsen har forhandlet og kæmpet sig frem til igennem årtier, faktisk kan ødelægges så hurtigt med nogle få pennestrøg. De store reformer, vi har set, dagpengereformen, sygedagpengene osv., var ikke nogle søde gaver, et gammildt borgerskab gav os. Det var arbejderklassens styrke, der bar dem igennem. At det nu er så let at stryge dem, viser, hvor vigtigt det er, at man hele tiden også fører en ideologisk kamp i fagbevægelsen; vi er ikke i samme båd, og det er nødvendigt, at vi handler, når tilkæmpede rettigheder antastes.

Så indeholder lovpakken en lang række andre ting. Den indeholder skatteforhøjelser, og det personlige bidrag til dagpengefonden skal stige fra 1,85 til 2 pct., samtidig med at pristalsreguleringen stadig væk er sat ud af kraft, frem til 1. april 1986 allermindst. De, der i dag er på maksimal dagpengesats, har på den konto allerede mistet 4.680 kr., og dimittenderne, de, der i dag kun er på sats 2,66, har allerede hver mistet 4.836 kr. på den konto. Det er beløb, der er til at tage og føle på, og det er beløb, som vil blive mistet igen i den kommende tid.

De radikales hr. Niels Helveg Petersen sagde, at det jo kun var, til den nye dagpengereform kom, 1. april 1986, så det var da ikke så slemt. Inde i mit hoved er der nu ikke nogen logik, der siger, at fordi man overvejer en ny dagpengereform, kan man ikke i tiden frem til dens indførelse og ikrafttræden regulere. Man kunne godt gøre to ting på samme tid, så det her er da kun et yderligere bevis på regeringens asociale politik. Dagpengene har alt andet lige - hvis de da bliver reguleret igen pr. 1. juni 1986 - været låst